



DEBRECENI PROTESTÁNS LAP

Róm. 8:31

A TISZÁNTÚLI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET HIVATALOS KÖZLÖNYE

Felelős szerkesztő és kiadó:

D. Dr. RÉVÉSZ IMRE*

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: DEBRECEN, KÁLVIN-TÉR 17. SZÁM. (PÜSPÖKI HIVATAL)

Megjelenik havonként kétszer, 1-én és 15-én
Előfizetési ára évi 20 forint

A „PRÓFÉCIA” KÉRDÉSÉHEZ

Proféciairól az egyház életében általában négyféle értelemben beszélhetünk. Először mint ótestamentumi proféciairól, vagyis mint Isten ama választott szolgálójának igehirdetéséről, akik Isten országának és a messiási Királynak eljövételét hirdették. Másodsor proféciairól nevezhetjük a szó átvitt értelmében az egyház egész igehirdetését, mint Krisztus prófétai tisztsegenek prolongációját. Harmadsor, ugyancsak átvitt értelemben, de az előbbi értelmet megszüktve szoktunk beszélni az egyház prófétai szolgálatáról akkor is, amikor az igehirdetést az egyháznak a világhoz, a társadalomhoz, az államhoz, a néphez való viszonyának szempontjából tekintjük és benne különösképpen az „órálló” (Ezékiel 33) felelősségét domborítjuk ki. Végül, negyedsor — most azonban már ismét a szó szoros értelmében — szólhatunk a proféciairól, mint újtestamentumi charizmatikus tisztsegről.

Egyházi életünkben újabban gyakran találkozunk a „profécia” kifejezéssel. Amennyiben ez az igehirdetés hagyományos, vagyis átvitt értelmű prófétai jellegének hangsúlyozását jelenti, örömmel és Isten iránti hálával kell fogadnunk. Valóban, semmi másra nincs nagyobb szükségünk, mint igazán prófétai igehirdetésre. Vagyis olyan igehirdetésre, amely az egyháznak a világgal szemben fennálló felelősségét felismeri, igehirdetésre, amely a közösségi élet problémáit is felöleli, igehirdetésre, amely a jelen eseményeit az eljövendő Isten országának perspektívájába állítja, igehirdetésre, amely — mint egykor az ótestamentumi próféták prédikálása — a nép sorsának élet-halál kérdéseivel viaskodik. Az ilyen prédikálás, mint ébresztő igehirdetés, méltán követelhet helyet magának a tradicionális módon és bizonyos szempontból szükségszerűen egyéni hangsúlyllyal dolgozó evangélizáció mellett.

De vajjon az ilyen értelemben vett „profécia” az újtestamentumi charizmatikus profécia felújítása vagy folytatása volna? Az Országos Református Szabad Tanács deklarációja szerint erről volna szó (Magyar Református Ébredés, 1947 április 5., 13. l.). Ebben azt olvassuk, hogy az egyház prófétai szolgálata charizmatikus igehirdetés. A deklaráció ugyancsak az Ef. 4:11-re hivatkozik, de ez a textus feltételezi a charizmatikus profécia klasszikus helyeit az I. Kor. 12—14. fejezeteiben. Ebből pedig az következik, hogy az ORSZT deklarációja a szó szoros értelmében vett újtestamentumi, charizmatikus profécia felújítására, vagy folytatására gondol.

Ez azonban tévedés. Akár az imádságban való restségünk, akár hitetlenségünk is az oka, a fájdalmas helyzet az, hogy a szó szoros értelmében vett chariz-

matikus profécia éppen úgy hiányzik egyházunk jelen életéből, mint például a nyelveken szólás, vagy a nyelvek magyarázásának lelki ajándéka. A legújabb újtestamentumi kutatás szerint ugyanis az újtestamentumi charizmatikus profétálás olyan cselekmény volt, amelyet ekstázis előzött meg. (Pl.: Fendt: Grundriss der Prakt. Theol. I., 85. l.; l. még Theol. Wörterbuch zum N. T., II. 160. l.) Olyan különleges lelki ajándék kihatása volt ez, amelynek az egyház mai életében nem ismerjük analógiáját. Amit mi manapság a szószéken művelünk, az — talán a különleges charizmat valóban feltételező evangélizáció kivételével — sokkal inkább az öskeresztyén „tanítók”, mint az öskeresztyén „próféták” munkájának folytatása. Nem követünk el hibát, ha „tanítói” munkánkat Krisztus prófétai tisztsegeből származtatjuk és azt a szó átvitt, hagyományos értelmében proféciairól tekintjük; az ellen sem lehet kifogást emelni, ha az egyház órálói tisztsegeinek gyakorlását — szintén átvitt értelemben — proféciairól mondjuk, de ellentétbe jutunk az I. Kor. 12—14 történeti értelmével, ha igehirdetői szolgálatunkat az öskeresztyén pneumatikus profécia folytatásának, vagy felújításának gondoljuk.

Mit szoktak újabban „proféciairól” nevezni? Békefi Benő a „proféciairól” a „szó szűkebb értelmében vett evangélizáció” hirdetésével, vagyis az evangélizációval állítja szembe. (Szolgálatunk, 1947 január, 6. l.) A profécia nyilván a szó „tágabb értelmében vett evangélizáció”, vagyis Istennek az egész világra, az egész életre kiterjedő uraságát hirdeti. „A profétálás az az igehirdetés, amelyben Isten az Ő időszerű akaratát jelenti meg az Ő egyházának, választott népének, hogy ezzel megnyerje őket az Ő uralma, országa gyakorlati szolgálójává... A profétálás szolgálata az Istennek végső dolgairól szóló kijelentésébe ágyazódik bele... A profécia... értelmezi az idők jeleit, a történelem eseményeit, fordulóit és keresi, mit akar az Isten itt és most, milyen viselkedést, milyen magatartást igényel Isten az Ő népétől... a profétálás a hitben élőket evangélizálja, vagyis indítja, sarkalja, hogy az egész ember teljes életével szolgálják az Istent.” (Magyar Református Ébredés, 1947 április 5., 11. l.) De van-e ebben a meghatározásban bármi, ami ne illelnek a „normális” gyülekezeti igehirdetésre? Bereczky Albert most megjelent „Két ítélet között” című könyvének alcímei: „Időszerű proféciairól.” Kétségtelen, hogy ami ebben a könyvben van, az valóban az egyház hagyományos és átvitt értelemben vett prófétai szolgálatából következő igen komolyan biblikus és a jelen iránti mélyseges felelősségérzéstől áthatott erőteljes bizonyosságtevések

* Ennek a számnak a szerkesztéséért Dr. Ferenczy Károly felel.

gyűjteménye. De a kötetben található prédikációkban nincs semmi, amit minden „normális“ gyülekezeti igehirdetéstől ne kellene elvárni.

Fájdalom, hiába várjuk el; a helyzet az, hogy az ilyen típusú, a közösségi sors fundamentális problémáival tusakodó, a szó „meg nem szűkített értelmében vett evangéliumot“ hirdető prédikálás különlegességként hat közöttünk. De éppen ezért kell óvakodnunk attól, hogy az ilyen igehirdetést, amit tulajdonképpen minden rite vocatus igehirdetőnek gyakorolnia kellene, speciális műfajjává tegyük azáltal, hogy rá meg nem engedhető módon az újtestamentumi charizmatikus „prófécia“ kategóriáját alkalmazzuk.

Valahogy úgy vagyunk ezzel is, mint a „belmisszió“ vagy „misszió“ szó használatával: különlegességgé tesszük azt, ami alapjában véve nem más, mint a normális, „magától értődő“ egyházi szolgálat. Aminthogy voltak és vannak megrestült pásztorok, akik nyugodt lelkiismerettel a liturgizálásra és adminisztrációra korlátozva munkájukat, a „belmisszió“ nevezett különlegességet a „belmisszió“ specialistáira hagyják, éppen úgy lesznek igehirdetők, akik így fognak okoskodni: ha az ilyen igehirdetés valóban az újtestamentumi prófécia felújítása, akkor ám hadd műveljék azt a nyíregyháziak, én már csak megmaradok a rendes igehirdetés mellett, vagyis a valóságban: hirdetem tovább azt a csirátlanított és önkényesen megszükitett értelmű evangéliumot, amely csak kvietívumokat tartalmaz és a közösségi sors irtózatos problémáit nem tárja fel előttünk. De egy másik nagy kísértés is együtt járhat azzal, hogy a „próféciát“ specialitássá tesszük. Ha ugyanis valaki azt hiszi magáról, hogy a „próféciát“ egészen különleges újtestamentumi charizmájával rendelkezik, amivel rajta kívül igen kevesen rendelkeznek, ez könnyen a fölényérzet lelkiállapotát idézheti elő. Ne felejtjük el, hogy az I. Kor. 12—14 megírásának egyik kiváltó oka éppen azoknak a pneumatikusoknak az elbizakodottsága volt, akik csak a saját charizmájukat tartották igazinak.

Amilyen öröndetes, hogy újabb igehirdetésünk — éppen az ú. n. „prófécia“ hangsúlyozásával — el-

távolodóban van a „Deus et anima“ önkényesen megszükitett témájától az „Isten népének“ igazán biblikus témája felé; amilyen öröndetes, hogy a pietisztikus hagyományt követő individualisztikus evangélizáció mellett a közösségi élet alapkérdéseivel birkózó ébresztő igehirdetés szükségességét is felismerjük: annyira veszedelmes volna, ha a teljes, „meg nem szűkített“ evangéliumot, az Isten országának evangéliumát bátran hirdető prédikálást az újtestamentumi charizmatikára való helytelen hivatkozással specialitássá tennők és ezzel az igehirdetők egy részét akarva-akaratlanul mintegy felmentenők az igazán prófétai igehirdetés felelőssége alól.

Mindebben az a szomorú, hogy igehirdetésünk-ből nagy részben tényleg hiányzott és ma is hiányzik a prófétai vonás. Bukásunk fő oka ebben volt és fel-emelkedésünk útját ez zárja el. Órallói tisztünket restül, engedetlenül láttuk el, a nemzeti lét döntő tényeinek értelmezését a gonosz hatalmakra hagytuk, prédikálásunkkal az egyéni bensőségesség világába menekültünk.

Prófétálnunk kell! Még akkor is, ha nem vagyunk Agabusok és ha az I. Kor. 14 : 1 parancsa iránti engedetlenségünk folytán nem is adatott meg eddig nekünk a „próféciát“ különleges adománya. Mint az öskeresztyén „tanítók“ utódainak is profétálnunk kell, mert tanítói szolgálatunkban is Krisztus főprófétai tiszttségének kell realizálódnia. A nemzeti bűnbánat hirdetése, az idők jeleinek értelmezése, Isten totális uralmi igényének proklamálása kivétel nélkül mindnyájunk „terhe“, tisztünkben folyó kötelessége, és jaj nekünk, ha mi, igehirdetők kicsinyhitűségből, gyávaságból, kényelem-szeretetből, bűnbánatra nem hajlandó megátalkodottságból csak a „szó szűkebb értelmében vett evangéliumot“ hirdetjük! Könyörögjünk, hogy Isten meg nem érdemelt kegyelmének idejét nyujtsa meg fölöttünk, hogy az ú. n. „prófécia“, amely jelenleg irtózatos lelki elesettségünk szomorú tüneteképpen különlegességként hat közöttünk, mindnyájunk világosan felismert, Istentől vett felelősségévé váljék.

Dr. Czeglédy Sándor.

REFORMÁTUS EGYETEM

Fővárosi napilapban jelent meg a tudósítás református egyetem létesítésének tervéről. A nemzetgyűlésen elhangzott beszédhez kapcsolódóan, amely ugyanis az egri római katolikus, a miskolci evangélikus és a kecskeméti református jogakadémia nagy érdemeire hivatkozással, ezeknek egyetemi rangra emelése érdekében szólott, elmondja a cikk, hogy Kecskeméten már indult is mozgalom református egyetem létesítése iránt. A gondolat szerint, amely egyházunk egyik kiváló tagjától, a jogi oktatásügy régi érdemes munkásától származik, a református egyetem négy fakultásból állana, a hit-tudományi kart alkotná a budapesti református teológia, a jogi kar a kecskeméti jogakadémiából fejlődne, a bölcsészeti kar magva lehetne a kecskeméti református tanítónőképző, végül az orvosi kar alapja lenne a budapesti két református diakonissza-kórház.

Mi nagyon jól tudjuk, hogy a felsorolt intézmények mindenike egészen magas színvonalon áll és minden vonatkozásban méltó arra, hogy a tudományegyetemekkel egyenlősíttessék. Ámde mégis a Vörösmarty Merengőhöz című költeményének közismert soraira kell gondolnunk a terv olvasásakor. Az nem kizáró ok, hogy a tervezett egyetem két városban volna elhelyezve oly módon, hogy az egyik székhely nemcsak az ország fővárosa, ha-

nem egyszersmind a legrégebb és legnagyobb magyar egyetem székhelye, ahol különösen a valóban páratlanul kitűnő diakonissza-kórházaknak is alig lehetne versenyre kelni a tudományos búvárlás céljára hosszú időn át tervszerűen felszerelt egyetemi klinikákkal. Még ez sem a legnagyobb baj, hogy a mozgalom szerint főszékhelyül kinézett Kecskemét két erős egyetem, a budapesti és a szegedi között, mindkettőhöz elég közelesen fekszik. Nyugaton láthatunk olyan egyetemet, amelyeknek székhelye még közelebb esik egymáshoz, mégis mindenkinek megvan a maga állandó ifjúsága. Ám azelőtt már nem lehet behúyni a szemünket, hogy az egyetem megfelelő szinten fenntartása teménytelen pénzt kíván. Ha csak abból állna az egyetem fenntartása, hogy negyvenötven tudóst tisztos javadalommal ellátva ott tartunk az egyetemen azért, hogy a tudományát hirdesse a fiainknak és leányainknak, az is elég jelentős összeget tenne ki. Ámde jól tudjuk, hogy a tudomány, kivált némelyik tudomány művelése és az egyetemektől megkívánt továbbfejlesztése rengeteg pénzbe kerül. Az 1944. év őszén egy orosz előkelőség a magyar egyetemi viszonyok iránt érdeklődve mondta előttem, hogy egyik — igaz világhírű — orosz egyetemi professzornak a tudományos búvárlásai céljára olyan összeg áll rendelkezésére,

amely felér egy kisebb állam egész évi költségvetésének összegével. Természetesen mi sokkal kisebb és sokkal szegényebb ország lévén, ilyen arányban nem áldozhatunk, de arra sem szabad gondolnunk, hogy olyan új kultúrintézményt létesítsünk és éppen református jelszóval, amely az anyagiak hiánya miatt messze lemarad a más hasonló intézmények mögött. Valamikor mi is foglalkoztunk azzal a gondolattal, hogy Debrecenben felekezeti alapon szervezzünk egyetemet, bizonyára volt is akkora anyagi erőnk hozzá, mint amennyi most a kecskeméti tervvel kapcsolatban előteremthető volna. De éppen annak a belátása, hogy az egyetem szükségképpen folyvást fejlődő szükségleteit csak az anyagiakban nem kötött állam lehet képes fedezni, állított el bennünket ettől a tervtől és ősi főiskolánk akadémiai fakultásainak feláldozásával az állami egyetem mellé.

Akkor pedig a református egyház anyagi vonatkozásban még mindenestre erősebb volt mint most. A Hollandiára hivatkozás nem egészen szerencsés. Mert Hollandiában csakugyan csináltak református egyetemet, de ott volt elég erő ahhoz, hogy az egyházat minden tekintetben teljesen a maga lábára állítsák. Minálunk az egyházi közvélemény nagy része még mindig borzalommal gondol arra, hogy az állami támogatás esetleg alább marad és majdnem eretneknek tekintik azt, aki ha, nem is kívánja, de természetesen találja az egyháznak az ál-

lamtól való elválását. Meri-e hinni valaki komolyan azt, hogy ma volna annyi áldozatkészség a magyar református egyház nyilvántartott tagjaiban, hogy az egyház már meglévő intézményei mellett még egy református tudományegyetem költségeit is teljesíteni lehessen? Már pedig azt hiszem, mégis csak előbbvaló a meglévő intézményeink fennmaradásának biztosítása, mint egy bármilyen szép és kívánatos új intézmény létesítése. Azt, hogy a református egyetemet meglévő tudományos vagy oktatási intézményeink egy részének feláldozásával létesítsük, bizonyára a terv kidolgozó sem akarják. Bizonyára azt sem, hogy a felállítás olyan labilis alapokon történjék, mint a bármikor elvonható államszegély vagy törvényhatóságoknak a kormány egy tollvonásával bármikor megszüntethető támogatása.

Mivel az anyagi okok leküzdhetetlen akadály a egészen világosan áll előttem, felesleges argumentálnom azzal, hogy a valami módon mégis csak megkísérelhető református tudományegyetem bizonyára nem hosszú ideig tartó élete alatt kiválóan alkalmas volna a magyarországi reformátusság különben sem túlzottan fejlett egységét megzavarni. Most lelkészeink egyetemi képzése a debreceni egyetemen történik. Ugyanide koncentráltatott a református tanárképzés is. Kimondottan református egyetem felállítása esetén ez aligha maradhatna így. Pedig az elképzelt módon formálendő református egyetemen szemben mind a lelkészek, mind a tanárok képzése helyesebben és eredményesebben történhetik a debreceni állami egyetemen. Mert az egyetemnek éppen az a jelentősége, hogy a hallgatók nemcsak egyféle tudománycsoportot tanulhatnak, hanem a többi fakultás-sokhoz tartozókat is. Az elgondolás szerint református egyetem hittanhallgatója bölcsészeti vagy jogi tárgyak tanulására nem járna le Kecskemétre, hanem ilyen tárgyak iránt érdeklődve a helybeli Pázmány-egyetemre menne. A Kecskeméti levő jogi és filozófiai fakultás hallgatóinak pedig éppen nem volna hol theologiai és jogi vagy természettudományi tárgyakat hallgatni. Míg Debrecenben mindez ugyanazon egyetem körében megtörténhetik.

Azt hiszem, felesleges nekünk olyan teljesítményekről ábrándoznunk, amiket a magunk erejéből semmiképpen sem tudunk nemcsak jól, de sehogyan sem megvalósítani. A tudomány drága fejlesztését bízzuk csak az államra. Magunk pedig az ifjúságunk nevelésére fordítsuk minden erőnket. Főiskolai ifjúságunknak nem arra van szüksége, hogy egy néhány, esetleg vallásfelekezet szerint kiválasztott tanárral több vezesse a tudomány berkeiben. Az egyetemi tanszékek pályázatainak eredményeiből láthatjuk, hogy nincsen olyan sok katedrara törekvő tudós. Ellenben arra igenis nagy szüksége van, hogy egyetemi tanulmányainak végzése közben mind anyagi, mind szellemi szükségletei tekintetében támogatást nyerjen és állandó erkölcsi védelemben, irányításban részesüljön. Kecskemét nagyon nagy szolgálatot fog tenni a magyar és a református oktatásügynek, ha jogakadémiája mellett jó internátust rendez be és arra törekszik, hogy a kecskeméti egyetemen református jogi főiskola nem az egyetemen jogi fakultásainak erőtlenség és esetleg lefelé vezető versenytársa legyen, hanem olyan komoly nevelőintézet, amelyen nincsen több Magyarországon.

A sárospataki internátus megmutatta — és a jövőben bizonyára még inkább mutatni fogja —, hogy az ilyen irányban tett, első percekben vakmerőnek látszó, lépés áldásos úton visz és megbecsülhetetlen szolgálatot tesz az iskolának, székhelyének és az egész magyar reformátusságnak.

K. B.

HALOTTAINK

Bartha Béla benki lelkipásztor hosszas szenvedés után július 17-én hazaköltözött Urához, akit közel huszonöt évig szolgált, mint benki lelkipásztor. — Legyen áldott emlékezte!

H Í R E K

ÓVÁS. Több oldalról vett értesülés szerint egy **Huszár Béla** nevű egyén Debrecenben saját készítésű, de valamilyen pecséttel is ellátott gyűjtőívvel adományokat gyűjt a hadifoglyoknak bibliával való ellátása címén.

Mivel feltételezhető, hogy nevezett egyén hasonló célból esetleg vidéki gyülekezeteket is felkeres, tájékoztatásul és mihez tartás végett szeretettel közlöm a lelkipásztor testvérekkel, hogy hivatalos helyről ilyen gyűjtésre senki engedélyt nem kért és nem kapott.

Debrecen, 1947 augusztus 12.

FERENCZY KÁROLY

egyházkerületi lelkészi főjegyző.

Belmissziói és lelkészi körök újjáéledése. Török József esperes szorgalmazására egyfelől, „az idők” sürgetésére másfelől a szatmári egyházmegye lelkészi köröi — területileg, ill. beosztásbelileg a belmissziói körökkel egyezően — újra megkezdtek működésüket és egymásután tartják alakuló gyűléseiket. Július 30-án Penyigén gyűltek össze a Fehérgyarmat-környéki lelkészek, ú. m. Panyola, Cégénydányád, Kömörő, Kisar, Penyige, Gyügye, Nábrád, Nagyer, Matolcs egyházak lelkészei és vendégként az egyik mátészalkai lelkész a nagykarolyi egyházmegyéből, hogy megbeszéljék az elindulást és megtárgyalják a presbitériumokhoz leküldött zsinati határozatokat, azok között is az egyik legfontosabbat: az egyháztagsági nyilatkozat körüli egyöntetű eljárást. Úgy halljuk, a többi egyházmegyében is ezt találták a legnagyobb figyelmet és körültekintést igénylő tárgynak, és erre az augusztus havi köri összejövetelen visszatérnek. Török József esperes vezette a megbeszéléseket és adott tájékoztatást az egyes ügyekben.

A kisari templom újjáépül. A szatmári egyházmegyében a kisari templom volt az egyetlen, amely áldozatul esett a második világháborúnak, 1944 okt. 26-án a visszavonuló német és magyar csapatok ágyútüze folytán. A templom és torony összes berendezésével együtt elpusztult, csak a falai maradtak meg. Két drb., összesen 11 és fél mázsás harangja is elpusztult. Az egyház ötített már egy drb. 3 és fél mázsás harangot; a hívek áldozatából, az Újjáépítési Minisztérium és Ökumené segélyből pedig most a templom is újjáépül. Tetőszerkezete, fedélzete mennyezete már kész és most a belsején dolgoznak a kőművesek. A belső berendezés (asztalos-munka) fedezet hiánya miatt későbbre marad. A hívek pénzadományokon kívül közmunkával: sok fuvarral és gyalogos napszámmal is hozzájárultak az építkezéshez.

Földesen nőszövetségi nap és gyülekezeti konferencia volt, melyen az egész környék résztvett. Márton Károly, a gyülekezet ifjú lelkipásztora buzgón végzi missziói tevékenységét és sorra terjeszti ki munkálkodását a gyülekezet különböző csoportjaira. Szolgáltak Dr. Makkai Sándorné, a nőszövetség vezetője és Dr. Makkai Sándor konventi missziói előadó.

Gyülekezeti nap Magyarban. Aug. 3-án Magyarban volt gyülekezeti nap, melyen több környékbeli gyülekezetből is résztvettek és valóságos konferenciává nőtte ki magát. Ott voltak a kömörői, penyi-

gei, túristvándi, vámosroszi, kisari gyülekezetekből is többen, különösen nők s leányok. Jelen voltak és szolgálataikkal közreműködtek: Török József esperes, Tamás Ferenc egy. ker. missziói lelkész, Kósa Béla kisari, Sarkady Ferencz penyigei, Hadházy Pál túristvándi lelkipásztorok. Voltak énekszámok, szavalatok és bizonyágtételek és beszámolók. A gyülekezeti napot Ludász Gyula nagyari lelkipásztor rendezte a hálás gyülekezet számára.

Hirdetmény. A debreceni református egyházmegye fegyelmi bíróságának elnöksége az 1945 június 1-ig nem jelentkezett Kolozsváry Kiss László debrecenilelkipásztor ügyében hirdetményi idezést tett közzé a Magyar Közlöny augusztusi számában.

Kállósemjében augusztus 3-án és 4-én ifjúsági konferencia volt, ahol a gyülekezet ifjúságán kívül Nyírgyulaj, Nagykálló, Apagy, Szakoly és Kisléta ifjúsága telepedett le az Igéhez. — A kállósemjéni gyülekezet az igazi keresztyén szeretet példaképét adta. A konferenciát Farkas László nyírgyulaji lelkipásztor szervezte. A megnyitáson megjelent a középszabolcsi egyházmegye elnöksége, és az Igét Porzsol István hirdette. A vasárnap délutáni és másnapi szolgálatakat és evangélizációt Farkas László nyírgyulaji, Thamó Béla kállósemjéni lelkipásztorok és Szabó Gábor püspöki titkár végezték.

Költő Gyula váncsodi lelkipásztor mindkét eltűnt lelkészi oklevelét az Egyetemes Konvent Elnöksége érvénytelennek nyilváníttotta és a másodlat kiadására az engedélyt megadta.

Öcsödön a békésbányai egyházmegye háromnapos lelkipásztori konferenciát tartott, melyen Gönczy Béla esperes vezetésével egyházi és gyülekezeti életünk kérdéseit behatóan megtárgyalták és a zsinati irományokat is részletesen megbeszéltek.

Berekfürdőn az egyházkerület missziói otthonában megkezdődtek a konferenciák. Most a hevesnagykunsági lelkipásztorok vannak ott két csoportban. A konferenciát Dr. Makkai Sándor konventi missziói előadó, Gaál István esperes, Pap Béla missziói előadó és Molnár Gyula diakónus lelkésztestvérünk vezetik. A diakónustestvérek hűségesen szolgálnak.

Hodossy Református Kántorkönyvet példányonként, 60 forintos áron lehet megrendelni a 17,184. sz. postai befizetőlapon, Magyar Református Énekezőegyesülete, Makó címen.

HIVATALOS KÖZLEMÉNYEK

A tiszántúli református egyházkerület püspöki hivatalától.

2335—1947. szám.

TÁRGY: Játék- és sportórának az órendbe való beillesztése.

KÖRLEVÉL

valamennyi tanintézet igazgatóságához.

A vallás- és közoktatásügyi miniszter úr 98,106—1947. IX. ú. o. számú rendeletét tudomásulvétel céljából közlöm. „A gimnáziumok, liceumok és valamennyi szakiskola tanterve a kötelező heti két délelőtti testnevelési órán nem hajtható végre, miért is szükségessé vált a kötelező óraszám mellett a tanulók részére nem kötelező heti két délutáni játék- és sportórának az órendbe való beillesztése.

Az 1947—48. tanévtől kezdődően a

tanulók részére nem kötelező heti két délutáni játék- és sportóra megtartása a testnevelési tanár részére kötelező és a kötelező óraszámra beszámítandó.

2336—1947. szám.

TÁRGY: Az 1947—48. iskolai év megnyitása.

KÖRLEVÉL

valamennyi tanintézet igazgatóságához.

„Felhívom kebelbeli gimnáziumaink, tanítóképzőintézeteink, polgári iskoláink igazgatóságait, igazgatótanácsait, továbbá az egyházmegyék esperesei útján nép- és általános iskoláink iskolaszékeit, hogy az 1947—48. tanévet református iskoláink — tekintettel a folyamatban levő tatarozási, helyreállítási munkálatokra, a már megállapított és közzétett éveleji iskolai munkarendre, továbbá a folyó hó 31-re kitűzött képviselőválasztásra — szabályszerű, a Rendtartásban előírt időben nyissák meg.”

Ferenczy Károly
püspök h.,
e. ker. főjegyző.

PÁLYÁZATI HIRDETMÉNYEK

Minden pályázati hirdetményt egyházkerületünk hivatalos lapjában: a Debreceni Protestáns Lapban közzé kell tenni és a Kiadóhivatal címére (Debrecen, Kálvin-tér 17., Püspöki Hivatal) kell beküldeni.

Hirdetési díj szavanként 50 fillér mely a Debreceni Protestáns Lap D. 503,237. számú csekk számláján küldendő be.

2320—1947. szám.

Pályázat.

Pályázatot hirdetek a középszabolesi egyházmegyébe bekebelezett, halálozás folytán megüresedett nyírpazonyi református lelképásztori állásra. Javadalma: az 1893. évi november 7-én jóváhagyott díjlevél szerint a következő:

1. A közbirtokosság fizet t. i. az első osztálybeliek 5—5 forintjával, ilyen van négy 20— Ft
2. A Horváth Mária-féle templomalapból 7000 Ft, 6%-os kamata 350 Ft, ebből készpénz 280— Ft
3. Egy egész úrbéri telek haszonbéré 200— Ft
4. Horváth Mária által hagyományozott 100 hold föld $\frac{2}{3}$ -ének haszonélvezete 200— Ft
5. A hívekre következő arányban kivett (úrbéres gazdától fejenként 50 kr, lakók és eselédektől fejenként 40 kr) összegből 69— Ft
6. Horváth Mária-féle 1200 forint tőke kamata $\frac{2}{3}$ részben 48— Ft
7. Failletőség készpénzben 31.50 Ft
8. Szántásváltás készpénz 24— Ft
9. Stóla 50— Ft
10. Lakás mintegy nyolcholdnyi belsősséggel 50— Ft

Összesen 972.50 Ft

Ez a jóváhagyott régi díjlevél az idők folyamán elévült. A díjlevél alapítványi pénzben feltüntetett része elértéktelenedett. A javadalmi föld a földbirtokreform kapcsán megcsontult úgy, hogy a valóságos javadalmi föld jelenleg 38 kat. hold 811 □-ól és 61 kat. hold alapítványi föld hasznának $\frac{2}{3}$ Érintetlen még a stóla- és a fapénz. A csonkulás miatt az egyház kongruás lett. A kongrua szempontjából a helyi járuléka a legutóbbi megállapítás szerint évi 478 Ft.

A belsősségből háztelkekre két kat. holdat igénybe vettek.

Bejelentett beruházás 71 drb. termő fáért 3865 Ft, 105 köbméter akácfáért és 304 drb. fenyőfáért 3139 Ft, összesen 7004 Ft. Amennyiben a megválasztott lelképásztor a levágható tűzifát megváltani nem óhajtja, a lelkészözvegynek joga lesz az egész tűzifamennyiség kitermelésére és eladására. A gyümölcsfák megváltása kötelező.

A pályázati kérvények a törvényben előírt mellékletekkel felszerelve a középszabolesi egyházmegye espereséhez Nagykállóba a pályázati hirdetés megjelenésétől számított 15 nap alatt adandók be. Debrecen, 1947 évi augusztus hó 4-én.

Dr. Ferenczy Károly
püspökhelyettes.

A Budapest-kelenföldi református egyházközség pályázatot hirdet az általa fenntartott általános iskolában betöltésre kerülő tanítói állásra. Az állással egybekötött illetmények azonosak a mindenkori jogszabályok szerint az állami tanítókat megillető törvényszerű illetményekkel. A tanító kötelezett tagja a Nem Állami Tanszemélyzet Nyugdíjintézetének. Pályázhatnak az országos és az egyházi törvények értelmében tanítói állás betöltésére alkalmas, református vallású, feddhetetlen és hitbuzgó életű magyar állampolgárok. Előnyben részesülnek énektanítói képesítéssel rendelkező, valamint egyházi munkában kiváló eredményt tanúsító pályázók.

A szabályszerűen felszerelt pályázati kérvényeket 1947. évi augusztus hó 25. napjáig kell benyújtani a Budapest-kelenföldi református egyházközség hivatalába (XI., Schönherz Z.-u. 5. sz.). A kérvényhez csatolni kell rövid életrajzot is. Ebben fel kell tüntetni a pályázó eddigi tanítói, úgyszintén esetleges egyéb működését, a tanítói képesítésen felül esetleg egyéb képesítését, az egyházi munkák körében kifejtett működését, az azokra vonatkozó bizonyítványok csatolásával, végül a református tanítói hivatás szempontjából jelentős egyéb képességeit és teljesítményeit. Személyes bemutatkozás kívánatos.

Derecske református egyházközség presbitériuma 21 napi határidővel pályázatot hirdet általános iskolájánál nyugdíjazással megüresedő I. sz. nőtanítói állásra. Fizetés törvényes.

A debreceni református Kollégium gimnáziumának 1947—48. tanéveleji munkarendje. Magánvizsgálatok: Szeptember 1-én. Beiratkozások: Szeptember 4—5—6-án. Javítóvizsgálatok: Szeptember 5—6-án. Évnyitó istentisztelet: Szeptember 8-án. Tanítás kezdete: Szeptember 9-én. Az internátusi felvételt folyamodók számára külön értesítést küldünk ki címükre. Ezúton is közöljük, hogy a Kollégium nehéz anyagi helyzete miatt jelenleg senkinek internátusi kedvezményt nem tud nyújtani, ha azonban különféle tervbevetett akciók sikerrel fognak járni, az arra érdemes tanulóknak internátusi kedvezményt is fogunk biztosítani. A Kollégium internátusába szeptember hó 6-án és 7-én lehet beköltözni. Igazgatóság.

Darnó református egyházközsége jelen tanítónőjének nyugdíjaztatásától feltételezettel pályázatot hirdet tanítónői állására 21 napos határidővel.

Debrecen református Dóczy-leánynevelőintézetének tanítónőképzetjénél szeptember 1-től betöltésre kerül egy angol-német, egy mennyiségtan-természettan szakos rendes tanári és egy gyakorló általános iskolai tanítói (rajz-kézimunka, ének-zene) tanszék a presbitérium és a VKM hozzájárulásától függően. Szabályszerűen felszerelt folyamodványok 1947 augusztus 30-ig adhatók be.

Doboz református iskolaszéke pályázatot hirdet 21 napi határidővel újtelepi iskolájához kettő tanítói illetve tanítónői állásra. Fizetés törvényszerű. Állás azonnal elfoglalandó.

Fülpös református II. sz. tanítói állásra 21 napi határidővel pályázhatnak férfiak és nők. Helyi hozzájárulás 10%.

Hajdúnánás református gimnáziumának igazgatótanácsa pályázatot hirdet helyettes vallástanári állásra, továbbá vegytan vagy természetrajz szakos, számtan-ábrázolómértan szakos rendes tanári állásokra, valamint a gimnáziummal kapcsolatos általános iskolában magyar-német vagy angol szakos rendes, történet-földrajz szakos helyettesítő tanári állásra. Határidő augusztus 31.

Kisnamény iskolaszéke pályázatot hirdet 21 napos határidővel a II. sz. tanítói állásra. Fizetés törvényszerű. Nők is pályázhatnak.

A kisújszállási Ref. Gimnázium Fenntartótestülete pályázatot hirdet a gimnáziummal kapcsolatos általános iskolájában újonnan létesített egy természetrajz-vegytani és egy ének-zene szakos tanári állásra. Pályázhatnak középszabolesi képesítésű református, illetve protestáns vallású tanárok. A szabályszerűen felszerelt kérvények 1947 szeptember 15-ig nyújtandók be a gimnázium igazgatóságánál.

A miniszter utólagos jóváhagyása mellett betöltésre kerül egy altiszti állás is. Református vallású pályázók szabályszerűen felszerelt kérvényüket szeptember 15-ig nyújtják be az igazgatóságához.

Kisújszállási református egyház iskolaszéke, általános iskolájához, két újonnan szervezett tanítói állásra pályázatot hirdet. Javadalom törvényes, kötelező, iskolai munkán kívül egyházi munkában segédkezés. Pályázatok szeptember 5-ig benyújtandók.

Kölese református iskolaszéke VKM engedélyezésétől feltételezettel pályázatot hirdet szervezés alatt álló II. sz. tanítói állásra. Fizetés egyháztól 20%. Határidő 21 nap.

Laskod református egyházközsége 21 napos határidővel pályázatot hirdet III. sz. tanítói állásra. Pályázhatnak férfiak és nők egyaránt. Iskolaszék.

Mánd református iskolaszéke 21 napos határidővel pályázatot hirdet kántortanítói állásra. Helyi javadalom 34 értékegység.

Mezőtúri református egyház pályázatot hirdet férfitanítói állásra, 14 napos határidővel. Orgonázni tudók előnyben. Kötelező, fizetés: törvényszerű. Állás szept. 1-én elfoglalandó. Iskolaszék.

Tiszadada református iskolaszéke 21 napi határidővel pályázatot hirdet létszámcsokkentés folytán megüresedett kántortanítói állásra. Helyi javadalom 21 hold föld. 20 értékegységben. Bemutatkozás saját költségen kívánatos. Állás választás után azonnal elfoglalandó.

Sáp református iskolaszéke pályázatot hirdet B-listázás folytán megüresedett III. számú tanítónői állásra. Helyi javadalom 4 értékegység. Határidő 21 nap.

Tiszazug református egyháza 21 napi határidővel pályázatot hirdet VKM jóváhagyásától feltételezettel újonnan szervezett II. számú tanítói állásra. Fizetés és kötelező törvényszerű. 20%-os helyi hozzájárulás. Pályázhatnak férfiak és nők.

Tiszásas református egyházközsége pályázatot hirdet III. számú állásra 3 heti határidővel. Hozzájárulás 10%.

Vaja református általános iskolájának II. sorszámú állására, nyugdíjaztatástól feltételezettel, orgonázni tudó férfiak pályázhatnak. Bemutatkozás önköltségen előnyös. Készpénzjavadalom: illetményhivataltól. Lakáspénz. Felbélyegzett válaszborték melléklendő. Határidő 3 hét.